

— Я вижъ, мжжо, шипката какъвъ жълтъ бобъ роди отъ стрехъ, дето я бихъ! И разправила на мжжа си всичко. Той впрегналъ колата, отишълъ и натоварилъ казана съ жълтицитѣ и го докаралъ дома.

За да не види жена му де ще скрие паритѣ, той изкопалъ на двора единъ трапъ, повикалъ жена си и ѝ казалъ да се скрие въ трапа и седи тамъ, защото ще вали градъ и ще я утрепе.

Жената влѣзла въ трапа. Мжжъ ѝ я покрилъ съ една рогозка и нахвърлялъ върху рогозката жито. Дошли кокошкитѣ, заклъвали житото и зачукали по рогозката. А жената си помислила:

— Брей, какъвъ силенъ градъ вали! Па погледнала презъ една дупка. Въ това време мжжъ ѝ заровилъ паритѣ въ житото.

II.

Минало се време. Жената се похвалила изъ селото, че мжжъ ѝ докаралъ пълненъ казанъ съ жълтъ бобъ и го скрилъ. Досѣтили се селянитѣ, че е докаралъ жълтици и го наклеветили. Повикали мжжа да го сждятъ. Тръгналъ той и поржчалъ на жена си да седи предъ вратата и варди кжщата.

Тя седѣла, седѣла, па като видѣла, че мжжъ ѝ се забавилъ, изкъртила вратата, дигнала я на гръбъ и право при сждията.

— Защо идешъ? — запиталъ я уплашенъ мжжъ ѝ.

— Защо? Чакахъ те, чакахъ, па като се забави, ида да видя защо се бавишъ.

— А защо донесе тая врата? — запиталъ я сждията.

— Мжжъ ми каза да седа и вардя кжщата. Азъ взехъ вратата нѣкой да не влѣзе и открадне жълтия бобъ.

— Е, я кажи, кога намѣрихте жълтия бобъ? — запиталъ сждията.

— Кога? Когато валѣ силния градъ, — рекла жената.

Сждията погледалъ, погледалъ глупавата жена, нищо не разбралъ и изпждилъ и нея и мжжа ѝ.

III.

Единъ день миналъ грънчаръ презъ селото. Той каралъ кола пълна съ грънци и викалъ изъ пжтя: